

[Indenrigs- og boligministeren.]

ling tages op til en indgående prøvelse. I indberetningen anføres det, at hovedafdelingens udlån til afdelingerne med disses nuværende lejeindtægter må betragtes som uerholdelige, og at det må befrygtes, at der opstår vanskeligheder for foreningen, dersom byggevirksomheden ophører, idet likviditeten kun kan bevares, sålænge der gennem fortsat byggevirksomhed tilflyder foreningen betydelige kontante midler i form af byggelån og ved berigtigelse af prioritetslån.

Med denne beretning i hånden fandt jeg det betænkeligt uden videre at efterkomme foreningens andragende om henstand eller at afvente overvejelserne i foreningens bestyrelse. Yderligere henstand ville ikke betyde nogen effektiv hjælp. Selvom den høje rigsdag gennemførte en husleje-forhøjelse, ville det være i høj grad problematisk, om den ville blive rigelig nok til at dække de opsummerede forfaldne afdrag. Yderligere gældsstiftelse kunne ikke komme på tale, eftersom store tillægslån allerede i indeværende år er optaget, og de fremtidige kapitaludgifter derfor må forekomme hårde nok at bære.

Spørgsmålet var helt enkelt: Hvordan skal man kunne sanere denne store forening således, at den kan efterleve sine vedtægter og fortsat indtage sin plads blandt vore førende boligforeninger?

Jeg tog derfor den beslutning at benytte den beføjelse, som byggestøttelovens § 20 giver boligministeren, til at anmode statsautoriseret revisor Aage Nielsen om at foretage en revision af foreningens og dens afdelingers regnskaber. Jeg har anmodet revisoren om i den beretning, han afgiver til mig, at besvare følgende spørgsmål:

1. Kan foreningen, sålænge der ikke er foretaget en husleje-forhøjelse, anses for solvent?
2. Hvilken leje-forhøjelse er det påkrævet at gennemføre i de enkelte afdelinger?
3. Vil det være nødvendigt, selvom der foretages en leje-forhøjelse, helt eller delvis at afskrive hovedafdelingens udlån til de enkelte afdelinger?

Foreningens fungerende formand, professor Ernst Andersen, har i en gennem Ritzaus Bureau udsendt erklæring udtalt, at han står uforstående overfor det af mig tagne skridt, der har fundet sted, uden at der på forhånd har været forhandlet med foreningens bestyrelse. Jeg skal ikke bestride, at min fremgangsmåde var usædvanlig, ej heller at en forudgående henvendelse til foreningernes bestyrelser må

være det normale. Men når der fra den tilsynsførende foreligger en beretning, hvori det gøres gældende, at der er truffet dispositioner, som er i strid med foreningens vedtægter, og at der er fare for, at der skal opstå likviditetsvanskeligheder, og når foreningens bestyrelse har fundet det tilstrækkeligt at begrunde sit andragende om henstand med betaling af forfaldne ydelser med, at betalingen af disse ydelser vil give anledning til særlige overvejelser, var der ikke anden udvej for mig end at følge den tilsynsførendes henstilling om, at foreningens finansielle stilling snarest tages op til en indgående prøvelse.

I sin erklæring udtaler professoren, at i mere end halvdelen af foreningens ejendomme vil en husleje-forhøjelse ikke være påkrævet, sålænge forholdene ikke ændres afgørende, men i de øvrige ejendomme har der i de senere år været driftsunderskud. Disse underskud vil, for så vidt de ikke kan dækkes på anden måde, kunne dækkes gennem leje-forhøjelser på 5—10 pct.

Det er de af professoren omtalte driftsunderskud og den fremgangsmåde, der hidtil er anvendt til deres dækning, der har gjort den tilsynsførende betænkelig.

Professor Ernst Andersen er inde på, at driftsunderskuddene kan dækkes på anden måde end ved leje-forhøjelse. Det skal ikke benægtes, at der foruden leje-forhøjelse og den fremgangsmåde, som hidtil er anvendt, men som ikke er holdbar i det lange løb, findes en anden udvej. Det er en udvej, som også allerede er blevet benyttet i de to nødstedte afdelinger Kantorparken og Brønspark. Den 17. december 1949 meddelte boligministeriet foreningen tilladelse til at lade Kantorparken og Brønspark optage tillægslån på henholdsvis 270 000 kr. og 190 000 kr. i Sparekassen for København og Omegn med prioritet i ejendommene næstefter de i ejendommene i forvejen indestående lån til Husejernes Kreditkasse og sparekassen. Lånene skulle optages til afvikling af de indtil udgangen af 1948 oparbejdede underskud. Den 17. maj 1950 har boligministeriet endvidere tilladt foreningen at optage tillægslån i 4 af foreningens andre afdelinger til et samlet beløb af 180 000 kr. til dækning af udgifterne ved krigsforsikringsbidrag og fornyelse af centralvarmeanlæg. I alle disse tilfælde har statslånene måttet rykke tilbage for de nye lån, hvilket vil sige, at det offentlige har måttet finansiere afviklingen af de opsamlede driftsunderskud. Helt bortset fra det urimelige i, at det således